

Introspekció

Az önvizsgálat katarzisa

Az érzékeny lélek rezdüléseinek, a gondolatok és érzések megfigyelésének párlatából csodaszép kiállítás jött létre. A nagyváradi születésű, ez idő tájt Budapesten élő és alkotó P. Emődi Etelka festő, grafikus, keramikus alkotásaiból *Introspekció* címmel nyílt tárlat a nagyváradi római katolikus püspöki palota második emeleti folyosóján. Az absztrakt képeket kifinomultság jellemzi, csodálatos színeket láthat a szemlélő az ametisztlilától a nárciszsárgáig, és magával ragadó a formák, vonalak, ragyogó fények és árnyékok játéka. A tárlat november 23-ig láto-gatható a barokk palotában.

Az *Introspekció* ismertető anyagából kiderül: „A nagyváradi művészvilágból immár harminc éve hiányzó képzőművész, aki a kerámiaégető kemencében életre kelő groteszk figurái, az antikvitást idéző agyag amulettjei és középkori feszületei, a minden-kori hatalom által dróton rángatott emberről mesélő kisplasztikai mellől régente is előszeretettel tévedt az erdélyi tájat és lakóit megjelenítő festészet és a grafika útjára, megvillantva rajztudását és kifinomult színérzékét, most legújabb arcát, absztrakcióit tárja elénk. Legfőbb partnere ebben az ecset, a vízfesték és a tus. Rajzos múltja és keramikusi tervező énje tudatosan rendezi műalkotássá érzeteit, folytonos introspekciójának színpompás rezdüléseit, alkotójuk százféle lelkiállapotát.”

Forrás: Nagyváradi Római Katolikus Egyházmegye

P. Emődi Etelka

P. Emődi Etelka ahhoz a szerencsés művészgenerációhoz tartozik, amelynek a legnagyobbaktól volt alkalma tanulni: Nagyváradon Tompa Mihály festőművész irányításával bontogatta szárnyait, 1959-től Tasso Marchini szerelme, a különösen finom szín- és formavilággal bíró festőművész, Letiția Muntean és Márkos András szobrász tanítványa a kolozsvári képzőművészeti középiskolában, majd 1964-től Balaskó Nándor és Mircea Spătaru a mentora a Ion Andreescu Főiskola kerámia sza-

A tárlatnyitó pillanata

kán. Egyedi forma- és színvilága ebből a tele batyuból táplálkozik, fejlődik, formálódik, megtanította hűnek lenni gyökereihez egy olyan világban, amely a szülőföldön maradását ellehetetlenítette; 1990-től Magyarországon tanít, dolgozik és rendszeresen kiállít, tagja az Egyetemes Magyar Képzőművészeti Egyesületnek.

A művész új sorozata az élet nehézségein, betegségeken, bánatokon és örömeikön át vezető belső vívódás eredménye, amelyet csak elmélyült lélek képes aranytartalékká konvertálni egy felszabadító, boldog alkotói folyamat katarziséban. Rendhagyó módon képei nem kaptak címet, hogy mindenki saját jelentéstartalommal töltsse fel a bennük feszülő mondanivalót.

A vernisszáson Böcskei László váradi római katolikus megyés püspök hangsúlyozta: „A gyűjtemény Isten világát és a bennünk rejlő szépet csodálatosan csokorba fonja, illetve segít megközelíteni mindezt Emődi Etelka

tehetsége által. Ez a tér olyan része az épületnek, ahová érdemes eljönni. Az alkotásokban a fény és sötétség, az árnyalatok sok mindent kifejeznek. Remélem, minden látogatónak örömet és lelki töltekezést jelent ez a szép kiállítás.”

Balla Tünde, a tárlat kurátora ekként fogalmazott: „Mióta öntudatra ébredt ember él a Földön, a traumák feldolgozása, feloldása, a békéhez vezető és az újrakezdéshez szükséges egyensúly megteremtése mindig is művészek feladata volt. Rajzolták, festették, vészték, írták, rímekbe szedték, hangjegyekbe rendezték a Szeretet igazságait, életük árán is. P. Emődi Etelka azon művészek közé tartozik, akik 2019 végén, amikor a koronavírus-járvány miatt megállt és sóhajtott egyet a lestrapált Föld, a bezártságot alkotómunkára váltották. És mindannyiunk szeretett Tusija, akinek kerámiáit, erdélyi tájakat ábrázoló rajzait és festményeit jól ismerjük, bár már oly sok éve nem

láttuk Nagyváradon, lelkének absztrakcióit, örömeit, gondjait, fájdalmait kezdte el vegyes technikával papírra vetni, s alkotott egy olyan vibrálón energikus introspekció-sorozatot, ami napról napra a világhálóra feltéve hirdette fennhangon az élet értelmét. Tus, vízfesték és ecsetvonások kanyarognak, mázolódnak, kiabálnak, finto-rognak, jajgatnak és örömködnék a papíron. Egyszerű és bátor módját választotta az önkifejezésnek, a terhektől roskadozó lélek okosan megtervezett, koloritgazdag felszabadítását látjuk. A megállított időnek köszönhetően az elmélyült belső tűzből több száz alkotás született. Ezekből válogattunk és nyújtunk át egy százas csokrot a római katolikus püspöki palotabeli kiállításunkon, mert úgy véljük, hogy – küszöbünkön a bizonytalan jövővel – időszerű a művészi szépet segítségül hívni az elmúlt esztendő okozta sebek gyógyítására, a veszteségek feldolgozására. Az *Introspekció* képei, mint a

napi ima, futnak falainkon körbe, cím nélkül, hogy ki-ki belső igazára leljen az önvizsgálat, a feloldozás katarzisa által.”

Jakobovits Márta kerámiaművész a kiállító P. Emődi Etelka pályatársaként méltatta a művészt és a tárlat anyagát. Fölelevenítette a közös kolozsvári egyetemi évek szép emlékeit. „Egyszerre voltunk fiatalok. Együtt jártunk egyetemre ’65-től ’71-ig. Nagyszerű kollégáink voltak. És remek tanáraink, mint például Mircea Spătaru, Bretter György, Földes László, Balaskó Nándor, Ana Lupaș. Inspiráltak minket, azt szuggerálva, hogy az élet értelme lehet a művészi pálya, ám csak akkor, ha következetesen, kellő alázattal műveljük. Reggeltől estig dolgoztunk a műtermekben. Fáradhatatlanok voltunk. Jó minderre visszaemlékezni. Akadt olyan festőművész, aki rendszeresen látogatott minket, volt, aki a falakon kialakult formák játékára hívta föl a figyelmünket. Ráérezünk arra is, hogy

Mindenki maga döntheti el, miről mesélnek neki az alkotások

az absztrakció és a realitás testvérek. Átjárás van közöttük. E kapcsolat, ezen átjárhatóság lelhető fel most is Emódi Etelka alkotásain. E képek szemlélésekor kicsit el kell csendesedni, akárha zenét hallgatnánk. És hagyjuk, hogy áthassa lelkünket a színek, formák gazdagsága.”

P. Emódi Etelka szolt arról: járvány idején kihasználta a magányos órákat,

napokat, az érzéseire, gondolataira figyelve alkotott. Arról is említést tett: Nagyváradtól soha nem szakadt el, a város mindig az otthona marad.

A kiállítás képei a szemlélőnek hangulatokat, érzelmeket, gondolatokat sugallnak. A tárlat megtekintése egyúttal kaland, fölfedezés is.

Tóth Hajnal

P. EMÓDI ETELKA: Festő, grafikus, keramikus. Felsőfokú tanulmányait a kolozsvári Ion Andreescu Képzőművészeti Főiskola kerámia szakán végezte 1970-ben. Mesterei Balaskó Nándor és Márkos András voltak. 1970-től 1990-ig a nagyvárad Arta Crișana kisipari szövetkezet tervezője volt. 1990-től Magyarországon él. 1970–1989 között rendszeresen részt vett a nagyvárad őszi és tavaszi képzőművészeti tárlatokon. 1990-től a Magyar Képzőművészek és Iparművészek Szövetsége, 1997-től az Egyetemes Magyar Képzőművészeti Szövetség tagja. Egyéni és csoportos kiállításon mutatkozott be Magyarországon és erdélyi, valamint partiumi városokban, ezekből a fontosabbak: Nagyvárad, Nagykanizsa, Szolnok, Gödöllő. Alkotásait Németországban és Stockholmban is megismerhették már a művészetkedvelők.

